

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce: Ing. arch. M. K.**, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o žalobě, doručené Krajskému soudu v Plzni dne 7. 1. 2013, o nesouhlasu Městského soudu v Praze s postoupením věci,

t a k t o :

K projednání věci **je příslušný** Krajský soud v Plzni.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 7. 1. 2013 ke Krajskému soudu v Plzni (dále také „krajský soud“) žalobu, kterou se domáhal toho, aby soud přikázal žalovanému zabývat se jeho žádostí o přiznání odškodnění podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“).

Žalobu zdůvodnil tak, že Nejvyšší správní soud rozhodl, že výklad zákona o pomoci v hmotné nouzi, jenž zastává žalovaný, je v jednom bodě chybný, což vede k nezákonným rozhodnutím vůči oprávněným osobám, přičemž žalovaný na svém výkladu i přes rozhodnutí Nejvyššího správního soudu trvá. Žalobce požádal následně žalovaného o odškodnění, které nebylo žalovaným z důvodu odmítnutí závěrů správních soudů přiznáno

Krajský soud usnesením ze dne 31. 1. 2013, č. j. 30 A 2/2013-11, postoupil věc Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), neboť dospěl k názoru, že se jedná o žalobu na ochranu proti nečinnosti směřující vůči žalovanému, jenž má sídlo v Praze. Z uvedeného důvodu je dle jeho názoru k projednání věci místně příslušným Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“).

S postoupením věci městský soud vyjádřil nesouhlas v souladu s ustanovením § 7 odst. 5 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud uvedl, že žaloba je rozporná, neboť obsahově a označením se týká uplatnění soukromoprávního nároku podle zákona o odpovědnosti za škodu, tj. žaloby na plnění, ale petitem se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. S ohledem na vady žaloby nelze podle městského soudu určit místní příslušnost, neboť není zjevné, zda se jedná o civilní nebo správní žalobu.

Městský soud dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, č. j. Nad 16/2013-30, ve skutkově totožné věci, které se navíc týkalo stejného žalobce. V tomto usnesení zdejší soud přisvědčil závěrům městského soudu a rozhodl, že k projednání věci je příslušný krajský soud.

Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu se od již učiněných závěrů odchýlit.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 – 197, „pro určení žalobního typu není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit. Pokud by byl mezi obsahem žaloby a navrženým petitem rozpor, popř. byl rozporný samotný petit, bylo by třeba takovou vadu nejprve odstranit (srov. § 37 s. ř. s. a § 43 o. s. ř.).“

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. Nad 32/2011 – 42, „Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal, že by v žalobě ze dne 24. 8. 2011 byly uvedeny všechny zákonem požadované náležitosti. Z jejího obsahu totiž nebylo zcela jasné, čeho se týkala, proti komu směřovala a co žalobkyně navrhovala. Ze znění žaloby tedy nebylo zřejmé ani to, zda se žalobkyně vůbec domáhala zrušení správního rozhodnutí. Krajský soud v Českých Budějovicích měl proto v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. nejprve vyzvat žalobkyni k odstranění vad podání a ujasnit si, čeho se žalobkyně tímto zjevně nejasným podáním domáhá. Místní příslušnost soudu k projednání a rozhodnutí věci ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. lze určit teprve v návaznosti na konkrétní předmět soudního řízení.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba, doručená krajskému soudu dne 7. 1. 2013 obsahuje zjevný rozpor mezi jejím faktickým obsahem a petitem. Žalobce v žalobě popisoval, že žalovaný nevyhověl jeho žádosti o náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím podle zákona o odpovědnosti za škodu a že se proto domáhá nápravy u soudu, přičemž ale petit formuloval tak, že se domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu (srov. ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s.); a to navíc za situace, kdy již ze samotné žaloby je zjevné, že žalovaný ve věci rozhodl zamítavě. Rozpornost žaloby zjevně pramení z toho, že žalobce je právní laik, jak ostatně sám v žalobě konstatuje, přičemž právě z tohoto důvodu (své neznalosti relevantní právní úpravy) požaduje ustanovení advokáta k ochraně svých zájmů.

V takovém případě bylo na místě, aby Krajský soud v Plzni ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. Nad 32/2011 – 42, vyzval žalobce k odstranění vad své žaloby v tom směru, aby bylo zřejmé, čeho se konkrétně domáhá; a to buď žaloby na ochrany proti nečinnosti žalovaného podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s., k jejímuž projednání jsou příslušné správní soudy podle s. ř. s., nebo žaloby na plnění podle ustanovení § 15 odst. 2 zákona o odpovědnosti za škodu ve spojení s ustanovením § 80 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, přičemž k projednání takové žaloby nejsou správní soudy příslušné a věc by proto bylo nutné odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. Teprve po vyjasnění této otázky bude případně možné se zabývat otázkou místní příslušnosti podle ustanovení § 7 s. ř. s., neboť není vyloučeno, že správní soudy nejsou k projednání této věci vůbec příslušné.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal nesouhlas městského soudu s postoupením věci krajským soudem důvodným, a proto rozhodl podle ustanovení § 7 odst. 5 s. ř. s. tak, že k řízení o návrhu (žalobě) ze dne 7. 1. 2013 je místně příslušný Krajský soud v Plzni. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu